

GOGA

Tina Volarič

Nekje notri je uho

Kazalo

9	Potek
10	Iztočnica
12	Darovanje
13	Pesem z obrežja
15	Deblo
17	Poglej to obliko
19	Predvečer, trate
20	Vzgib
21	Večerni sprehod v dveh delih
23	Konstelacija
24	Izvršba
25	V
26	Polnilo
28	Muharjenje
29	Mreže, žice, plotovi
30	Zarije se
31	Na dlani
32	Luknja za noč
33	Pepi
35	Imena
36	Utelešenje

45	Reka in bor
46	Pomladni gozd
48	Mraz
49	Čolnarna
50	Breza na hribu (1157 m n. m.)
51	Življenje je nepredvidljivo
52	Zapeljevanje I
53	Dopolnilna poglavja
54	Vaje za rdečelasko
56	Dan se je komajda začel
59	Štiri besede
60	Zapeljevanje II
61	Bil je rumen dan
62	Zapeljevanje III
63	Vejevje
64	Ponavljanje prizorov
65	<i>Mhla</i>
66	Nekje notri je uho
68	<i>Gibko odplesati edine svetove</i>

	Diana Pungeršič
71	Spregledati z notranjim ušesom

Potek

Zadnjič je na tem kraju
pristala trojambornica.
Pred tem je tu raslo drevo.
Še prej je sem zaneslo paličnjaka
z malo večjim želodom.
Kot vidiš, si je kot vsak svet tudi ta
izmislil zgodbo o svojem nastanku.
To ne pomeni, da je fantazma –
želod je resnica in zgodba ima zdaj začetek,
ima konec, napne se v prostor in okoli njega,
pripravljena je na poteg brez prekinitve.
Prvič se izpotegne vase:
pri tej priči, zdaj.

Iztočnica

Nebo pljusne
skozi odprta
usta noči.

Dolgo potem je vse tiho. Pri miru. Gladina rahlo niha.
(Kasneje nas bo v zelo pomanjšani realnosti na to spomnil
poln čeber, ko ga bomo sunili na tla.)
V neskončno jezero – bolje rečeno,
v vodo odprtega nedoločnega prostora
brez dna in bregov –
se vsake toliko še utrne kaplja od tam, čemur se zdaj
lahko reče le še nikoder, dokler ne potihne tudi to.
Miruje brez časovnosti. Saj bi rekla, da čaka,
če čakanje ne bi vnaprej določilo nečesa, kar pride.
Nič ne prihaja.
Potem ne obstaja.

Kljub temu se nepričakovano zgodi.
Brezčasje zavaluje. Predramijo se kresnice.
Zakrešejo in iz vse te vode izbruhne rast. Sili kvišku,
pridobi obliko.
Kot kopje je, ki ga nekdo zabada od spodaj navzgor,
skozi vodo k zvezdam, ki se v tem trenutku začnejo vrteti
v nedosežnem pomenu.
(Kasneje, spet v zelo pomanjšani realnosti,
bodo to prebadanje oponašale

rastlinice s smešnimi imeni: peteršilj, koriander, luštrek,
krompir, skorja vsega prostora
bo z njimi prebodena od spodaj navzgor.) Zdaj je tu
le veliko veliko dreves in še nekaj vode,
ki premineva v vlago in se daruje za rast.

Tako je bilo, ko se je voda iztočila v humus,
v uvod te kresne noči.
Nocoj sva stopila v gozd in legla. Nekje visoko nad nama
šušljajo krošnje.
Sobota je, pomisliva, ko veter iz daljave prinese
svatovsko pokanje ognjemeta.
V trebuhu nama zelenkasto svetijo kresnice.
Najini telesi dolbeta odtis
v črnico. Trhlina, prhlina, prst zarijeva v strukturo tal.
Noč

zazeva.
Skozi odprta usta
pljusne.

Darovanje

Ta prostor v vseh letnih časih šelesti,
šušti kot obleka iz kamgarna,
ki se pregiba po nevidnem životu
nje, ki prihaja. Njega. Ki se vračaš. To noč
si labod, čeprav te nihče ne vidi tako,
sploh se te nikakor ne vidi, sploh je videti,
kot da te ni. V neopaznih dlaneh nosiš jutro.
Med prsti kotalikaš sončevo kroglo.
Tudi to je slišati šelesteče.
Šelesteče kaplje, šelesteče krlje,
šelesteča jajčeca spuščáš v praznino,
ki se vlije v jutro. Jutro se vlije v kalup.
Polno je. Polnost pretrga šelestenje.
Šušti kot obleka iz kamgarna,
ki se pregiba po nevidnem životu
in korakoma ponavlja: kar je dano,
kar je dano, kar je dano, kar je dano,
je v zlato zemljo zakopano.

Pesem z obrežja

Otrok sem,
kakršen je bil otrok nekoč,
pod drevesom,
ki se sklanja nad vodo.
Drevo ni iz sedanjosti.
Tu je, ker se je prostor izpolnil
in segel vame.
Tu sem, otrok, ker se je olupek
prostora razprl.

Vame vstopijo dejanja:
muha, ki me žgečka po roki,
voda, ki se predaja,
sape, ki dihajó skozi.
Mulj diši po žbicah.
Okrog kazalca si navijem
nit gozdnega obronka.
Za pletilki odlomim veji.
Nasnujem vrstico,
v zanko ujamem ptičji ščrlik,
vpлетem pripetljaj z metuljem.
Napлетem trajanje.
Razvejam se
v nekoč prej, v nekoč potem.
Rastem na mestu,
kjer je raslo drevo
in se sklanjalo nad vodo.

Zagledam tokove,
ki se počasi pretočijo v oblike, v telesa,
v priče.
Odlite iz časa sedajo k meni,
prepoznam jih. Več kot odlitki so.
Prisedejo v senco prepletene krošnje
in rečejo:
Kako si zrasla!

Deblo

Se ti je že kdaj zgodilo,
da si z nosom podrsala
po topli koži pod očesom
bukve in se mahoma spomnila
ošilkov svinčnika iz šolske peresnice
prvih razredov, tenkih lesnih lističev,
njihovega vonja pravzaprav
in zato tudi hladnega vonja radirkine gume,
saj si grafit, ki je narobe zapisal številke,
takrat še radirala, tako so te učili,
in ali se ti je zgodilo, da se je zraven vsilil tudi občutek,
ko šestilo zbode v prstno blazinico,
saj ga nisi pričakovala tam, v temnem kotu
za zadrgo, a ni bilo krvi, temni koti
ne zbodejo vselej do krvi,
in ali se ti je potem spomin iz špranje peresnice
razširil na vso temno luknjo šolske torbe,
v kateri so se izgubljali ostanki ali celote,
neredko cel sendvič, ki je medtem že začel plesnети?
In si se potem kdaj vprašala,
zakaj si bukvinemu očesu nehote
dala videti ravno to neznatnost,
ko je toliko večjega, pomembnejšega,
bolj izpostavljenega, zagonetnejšega,
kar bi mu lahko razodela?
Najbrž si se. Najbrž
tik po tem, ko si uho naslonila